

Je moeder bij de bevalling

Omdat het voor jou allemaal nieuw is. Omdat je man op reis is. Of omdat je je moeder niets hoeft uit te leggen.

Cherissa (23): "Hoe moet ik het mijn moeder vertellen dat ik zwanger ben? Die vraag hield me erg bezig. Mijn vriend Gregory en ik hadden deze zwangerschap niet gepland. We woonden allebei nog thuis. Uiteindelijk heb ik alle moed bij elkaar geraapt en het haar verteld. Tot mijn opluchting was ze niet boos. Wel even stil.

Dat mijn moeder bij de bevalling zou zijn, was vanzelfsprekend. Ze ging gewoon met me mee. Het hoort ook bij onze cultuur; Surinaamse familieleden zijn heel close met elkaar. Als je een kind krijgt, staan je ouders voor je klaar. Ik was blij dat mijn moeder bij me was om me te steunen. We

hebben een goede band én zij had al vier keer een bevalling meegemaakt. Voor mij en mijn vriend was het nieuw.

Het was geen makkelijke bevalling. Mijn oom bracht ons naar het ziekenhuis waar de weeën werden opgewekt. Mijn moeder, Gregory en mijn nichtje zaten en stonden rond mijn bed. Mijn tante en zusje zaten te wachten op de gang. Iedereen was heel bezorgd. Ik had het af en toe erg benauwd en op zulke momenten hield mijn moeder of Gregory mijn hand vast of ze legden een koud doekje op mijn voorhoofd. Eindelijk mocht ik persen. Ik heb zó lang geperst, dat mijn ogen er rood van werden. Tijdens het persen werd ik soms gek van de

aanmoedigen! Terwijl ik al hartstikke mijn best deed. Ik werd boos op mijn vriend. Hij is toen maar even naar de gang gegaan. Mijn moeder bleef bij me. Ze zag wel dat ik het niet meer zag zitten, maar bleef me toch aanmoedigen: 'Nog even volhouden.'

Het hoofdje lag net niet goed. Plotse-ling stonden er artsen om mijn bed die op mijn buik drukten. Dat hielp ook niet. Uiteindelijk ben ik ingeknipt. Na twee persweeën is Kymani geboren. Mijn moeder stond huilend naast me en zei: 'Ik ben trots op je.' Na de bevalling heeft mijn schoonmoeder, die verpleegkundige is, me gewassen. Dat vond ik heel prettig en vertrouwd. Het was een heerlijk gevoel mijn familie zo blij te zien." >

Niemand **zo** **vertrouwd** als je moeder

Anna (27): “Dat kun je niet maken! Hoe vaak beval ik nou?’ Toen ik hoorde dat Wim, mijn man, mogelijk niet bij de bevalling kon zijn, was ik erg boos. Hij is schipper op een vissersboot duizend mijl uit de Chileense kust. Vijf dagen reizen hiervandaan. Uiteindelijk kon het niet anders, hij had geen keus. We hoopten dat deze baby net als onze oudste ruim ná de uitgerekende datum zou komen. Dan zou Wim toch nog bij de bevalling zijn en daarna zes weken thuisblijven.

Je gaat niet alleen een bevalling in. Ik heb geen moment getwijfeld; als Wim er niet bij kon zijn, dan wilde ik mijn moeder erbij hebben. Bij haar ben ik mezelf. Ik wist: Hoe ik reageer of wat ik ook zeg tijdens mijn weeën, mijn moeder zal het goed opvatten en aanvoelen wat ik nodig heb.

Mijn moeder liet wel merken dat ze er erg tegenop zag. Zelf had ze vier maal een keizersnee gehad, dus van bevallingen wist ze niet veel. Ze zei ook regelmatig: ‘Het zou wel erg leuk zijn als Wim erbij was.’ Ik voelde me superfit en verwachtte dat de baby voorlopig niet zou komen. Maar helaas: een dag voor de uitgerekende datum braken de vliezen. Einde oefening. Ik heb me er direct bij neergelegd en Wim en mijn moeder gebeld.

De weeën bleven uit. Twee dagen later leverde mijn vader mij en mijn moeder met Maxi-Cosi en koffertje af in het ziekenhuis. Daar werden we ge-

installeerd in de verloskamer en kreeg ik een weeënopwekker. Na een ontbijtje begon het wachten. Na de tweede pil genoten we 's middags buiten in het zonnetje van alle passagiers die zich naar het station haasten. Toen Wim op dat moment belde, voelde ik licht de eerste krampjes. Wim verwachtte dat ik minimaal al aan het persen was.

Terug in de verloskamer ging het snel. Een restje van de vliezen werd doorgeprikt en de weeën kwamen goed op gang. Binnen no-time zat ik te puffen en te zuchten. Toen ik rond acht uur naar buiten keek, was ik verbaasd over alle drukte op het station. Hoe kon het allemaal gewoon doorgaan terwijl ik hier lag te creperen? Mijn moeder gaf me drinken, zorgde voor tegendruk op mijn rug en vierde iedere centimeter ontsluiting. Toen het echt zwaar werd zei ze: ‘Je hebt straks een jongetje en een meisje. Dan is het wel mooi geweest.’

Om twaalf uur 's nachts kreeg ik persweeën. Mijn moeder rende meteen de gang op. ‘Ze heeft persdrang! Mag ze al persen?’ De verpleging zorgde ervoor dat mijn moeder een mooi plekje kreeg. Na vier keizersneden maakte ze nu eindelijk een natuurlijke geboorte mee. Een onvergetelijke ervaring. Resoluut knipte zij de navelstreng door van haar kleindochter Jette.

En terwijl mijn moeder weer met mijn vader naar huis reed, gingen de eerste foto's van ons kleine meisje per mail naar de Chileense wateren.” >

Je moeder hoef je **niets** uit te leggen

Kim (33): "Tijdens de bevalling van onze eerste dochter stond mijn moeder na dertig uur weeën op de stoep om te kijken of ze iets voor me kon doen. Erwin, mijn vriend, vroeg of hij haar binnen mocht laten. Maar op dat moment kon ik er niets of niemand bijhebben. Ik vond de dokter en de kraamverzorgende aan mijn bed al te veel.

loskundige ging een uiltje knappen op de bank en ik ging weer verder met mijn rondjes. Om de beurt waren mijn moeder en Erwin bij me. Zij zaten me dan slaperig aan te staren of duwden tijdens een wee op mijn rug voor tegendruk. Dat mijn moeder in huis was, gaf veel rust en geborgenheid. Ze hoefde geen washandjes op mijn voorhoofd te leggen. Dat ze er was, was genoeg.

Omdat ik bij de zwangerschap van onze tweede ongeveer wist wat me te wachten stond, leek het me nu juist fijn om mijn moeder bij de bevalling te hebben. Ze reageerde eerst een beetje terughoudend toen ik het haar vroeg. Ze wist ook niet goed hoe ze zou reageren als ze mij zag bevallen. We spraken af dat ze naar huis zou gaan als het haar te veel werd. Maar ik wist wel: mijn moeder blijft de rust zelve. Ik verwachtte weer een lange bevalling.

Na vier uur rondjes lopen was ik uitgeput. Ik wilde graag weten waar ik aan toe was. Ging ik thuis bevallen of niet? We maakten de verloskundige wakker. Ik had zes centimeter ontsluiting en bleek nog een vlies te hebben. Ik was opgelucht. Prik maar door, dan gaan we weer verder. Erwin had ons bad gevuld voor de geplande badbevalling. Maar de weeënstorm begon en ik deed geen stap meer. Erwin moest naast me blijven zitten en mijn hand vasthouden. Mijn moeder assisteerde de verloskundige, want de kraamverzorgende was er nog niet.

's Morgens om vijf uur braken mijn vliezen. In de loop van de ochtend belde ik mijn moeder om haar op de hoogte te brengen. De weeën ebden in de middag weer weg en Erwin ging een biertje drinken bij zijn vader. Later op de avond kwam mijn moeder binnen, heel relaxed. We keuvelden even en ik ging lopen om mijn weeën op gang te houden. Om twaalf uur kwam de verloskundige en had ik vier centimeter ontsluiting. Dat viel tegen. Omdat mijn vliezen al twintig uur gebroken waren, moest ik haast maken om niet wegens infectiegevaar in het ziekenhuis te belanden. De ver-

Ik moest echt op de rem trappen om de baby niet te lanceren. Na drie persweeën was ze er en zeiden Erwin en ik: 'Dit is Kris'. We hadden haar naar mijn moeder Christina vernoemd. Ze stond met tranen in haar ogen. Een klein moppie met zwarte haartjes, alles erop en eraan. Het was zó bijzonder om dit moment te delen met degenen die het belangrijkst voor me zijn. Ik hoefde niks uit te leggen. Zij hoefden ook niks te zeggen en alleen maar te kijken, te voelen, te ruiken en te genieten." <